

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

Δευτέρα 8 Μαΐου 1933 ὥρα 7 μ. μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΕΡΓΩΝ ΠΟΝΗΡΙΔΗ

ΜΑΥΤΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΙΑΝΟ

ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

ΒΟΛΩΝΙΝΗΣ	Α' Βιολί
ΣΚΑΝΤΖΟΥΡΑΚΗΣ	Β' Βιολί
ΚΟΥΛΑΣ	Βιόλα
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	Βιολοντσέλλον
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ	Φλάουτο
ΛΑΖΑΡΟΣ	Κλαρίνο

*Υπό τὴν διεύθυνσιν τοῦ Συνθέτου

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΤΡΙΩΝ

Θεωρεῖα Δρ. 75	* Ἀμφιθέατρον Δρ. 20
Πλατεῖα Α' > 50	Μαθητικὰ ἐξώστου . . . > 10
Πλατεῖα Β' > 30	* Ἐπὶ ἐπιδειξί τοῦ μαθητικοῦ δελτίου
	* Ἀναλυτικὸν πρόγραμμα Δρ. 3

Μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς Συνάουλας ἡ εἴσοδος θὰ ἐπιτρέπεται
μόνον κατὰ τὰ διαλείμματα.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

- I 1. ΣΟΝΑΤΑ (1916)
 2. PRELUDE & GIGUE (1916)
 3. ΣΚΕΡΤΣΟ (1917)

ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

- II 4. * 3 ΜΕΛΩΔΙΕΣ (1922)
 α) *Βαρμαρόλα* (Μαλακάση)
 β) *Άνοιξιάντικη μπόρα* >
 γ) *Στό κοχύλι* >
 5. 3 ΜΕΛΩΔΙΕΣ (1931)
 α) *Έπέστρεφε* (Καβάφη)
 β) *Ήδονή* >
 γ) *Τοῦ Μαγαζιοῦ* >

ΜΑΥΤΑ

- III 6. ** 2 ΔΗΜΟΤΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ (1924)
 7. * 2 ΠΡΕΛΟΥΔΙΑ (1922)
 8. * ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΡΥΘΜΟΙ (1925)

ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

- IV 9. * 3 ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (1920)
 α) *Άνέβηκα στὰ Ἄγραφα*
 β) *Νανούρισμα* (II)
 γ) *Ἡ παπαδιά*

ΜΑΥΤΑ

- V 10. * 2 ΠΟΙΗΜΑΤΑ (1924)
 α) *Ἡ Ξενητιά* (Κρυστάλλη)
 β) *Ὁ Ἀργαλιὸς* >

διὰ Φωνήν, Πιάνο, Φλάουτο, Κλαρίνο καὶ ἔγχορδα

ΜΑΥΤΑ—ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

καὶ ἡ Ὀρχήστρα Δωματίου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συνθέτου.

Πιάνο τῆς Συναυλίας: STEINWAY & SONS

Ἀντιπρόσωπος: Ε. Τσαμουρετζής

* Ἐκδόσεις Senart—Paris.

** Ἐκδόσεις Oxford University Press—London.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

II 4 3 ΜΕΛΩΔΙΕΣ (Ποιήματα Μαλακάση)

α) Βαρκαρόλα.

Μαλάκια, ματάκια, χελάκια, λαιμοί,
Τραγοῦδια τρελλά σὸ πανάκι ὄλα γύρα
Στηθάκια ἀναμμένα ἀπὸ πάθος κ' ἀρμύρα
Τοῦ κόσμου οἱ καθυοί!
Ἄνήσχη νύχτα, μεγάλο φεγγάρι
Τὰ κύματα κάμποι μ' ἀνθὸς δολεροῦς,
Φνοάει νυχτομπάνης κ' ἡ βάρκα βολτάρει
Σκορπιῶντας ἄφρονς.
Καὶ νάτη, ξεκόθει, μὲ πεπλ' ἀραχνά
Διπλώνεται τόρα μακρονά σ' ἀκρογιάλι
Καὶ χάνεται πότε καὶ φαίνεται πάλι
Χωρὶς τὰ γρονῶ . . .

β) Ἄνοιξιάντικη μπόρα.

Βαριές, πλατιές οἱ στάλες
Πέφτον οἱ μεγάλες
Τῆς βροχῆς,
Κι' ἀριές.
Κλάμα βονθὸ καὶ πῶς ἀχεῖς!
Πῶς ἀνηχεῖς,
Μέσ' οἱς θλιμμένες τίς καρδιές
Ἄντάμα μὲ σπασμένες δαξαριές!
Κοκὲς ποῦν' οἱ παλιές πληγές
Καὶ τῆς φτωχῆς ἀπαντοχῆς
οἱ ἀπελεισιές! . . .
Διές, Ἕλιος τοῦ Μαγιοῦ, μαζὶ

Μὲ τὸ χαλάζει τὸ σκληρὸ
Σὰν τᾶστρο
Ὡ ἔννοια! ἔη
Μέσ' σ' ἄλλια
Πῶχ' ἢ μπόρα,
Ζῆ' ἢ στάλια
Ἄκόμα τὸ νερό
Ἄφου
Στάζ' ἔτσι τώρα
Μέσ' στή φαφουρήνια
Γιάστρο.
Ἄπόψ' ἄλλοι!
Ἄπόψ' ἄλυ-
-σοδέθηκε βίη μὴν ἢ ζωή,
Μ' ἔτι ροεῖ, φυλλοροεῖ,
Ἐπάξει, σπαράξει,
Κ' εἶνε τοῦ πόνου μου ἀδερφεός,
Ἄπόψ' ὁ ἥλιος ποῦ κρυφός
Ἀσπρογαλιάζει,
Καὶ πνίγει' ἔτσι δίχως φῶς,
Σὰν τὴ χαμένη μου ψυχὴ,
Μέσα στὸ βρόχι σου, εἰς βροχή!
Καὶ στὸ χαλάζει
Τὸ μαράζει...

γ) Στὸ κοχύλι

Μέσα στὸ κοχύλι κλείνω
Φιλάντα καὶ βιολιά
Τὴν ψυχὴ μου παραδίνω
Σ' αὐτὴ ἀγκαλιά.
Ὡ! δὲν ξάνοιξαν τὰ μάτια
Μίγ' ὁ πλάνος νοῦς
Τ' ἀθεμέλιωτα παλάτια
Στοὺς ὀκεανοῦς.
Ριχνο αἰδερά, ἀλνοίδες
Τρίγυρες βασιῆς
Τις παλιές μου τίς φρονίδες

Τις ἀπειποιεί.
 Κ' ὅπως ζῶ στιγμὲς τίς ὥρες
 Ὅρες τοὺς καιροὺς
 Δρέπω καὶ σὺς ἀγροῖς μπόρες
 Ρόδα τοὺς ἀφροῦς.
 Ἐξω ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐμένα
 Πρώτη μὲν φορά,
 Μὲ τὸν γλάρον ἔ' ἀνοίγματα
 Πέτομαι φτέρὰ,
 Καὶ βηθεῖ μὲ τὸ δελφίνι
 Ποῦ ἀστραφε μὲ μάς,
 Μὲδ' ὅτην ἀπεραντισμένη
 Τῆς ἀληθμοσύνης...
 Στὸ κοχλὺ μέσα κλείνω
 Φιλόντα καὶ βιολιά!

5. 3 ΜΕΛΩΔΙΕΣ (Ποιήματα Καβάφη)

α) Ἐπέστερεφε

Ἐπέστερεφε συγὰ καὶ πέρα με
 Ἀγάπημένη αἴσθησις ἐπέστερεφε καὶ πέρα με
 Ὅταν ξυπνᾷ τὸ σῶματόξ ἡ μνήμη
 Κ' ἐπιθυμᾷ παλῆὰ ξαναπερᾶ σὶδ' αἶμα,
 Ὅταν τὰ χεῖλη καὶ τὸ δερμᾶ ἐνθυμοῦνται
 Κ' ἀισθάνονται τὰ χροῖά σὺν ῥ' ἀγγίζον πάλι.
 Ἐπέστερεφε συγὰ καὶ πέρα με τὴν νύχτα
 Ὅταν τὰ χεῖλη καὶ τὸ δερμᾶ ἐνθυμοῦνται

β) Ἡδονῆ

Χαρὰ καὶ μῦρα τῆς ζωῆς μου ἡ μνήμη τῶν ὥρων
 Ποῦ ἦρα καὶ που κράτησα τὴν ἡδονὴ ὡς τὴν ἦθελα
 Χαρὰ καὶ μῦρα τῆς ζωῆς μου ἐμένα που ἀποστράφηκα
 Τὴν κάθε ἀπόλαυσιν ἐρωτῶν τῆς ὀνείνας.

γ) Τοῦ Μαγαζιοῦ

Τὰ ντύλιζε προσεκτικὰ μὲ τάξι
Σὲ πρᾶσινο πολύτιμο μετάξι,
Ἐκ τῆς δουμπίνας ῥόδα, ἀπὸ μαργαριτάρια κρίνοι
Ἐκ τῆς ἀμεθύστου μενεξέδες. Ὡς αὐτὸς κρίνει,
Τὰ θύλλοι τὰ βλέπει ὠραία. Ὅχι ἔπος σὴ φύση
Τὰ εἶδεν ἢ τὰ σπούδασε. Μέσ' στὸ ταμῆον θὰ τ' ἀφίσῃ
Δείγμα τῆς τολμηρῆς δουλιᾶς του καὶ ἱκανῆς
Στὸ μαγαζὶ σὰν μπεὶ ἀγοραστῆς κανεῖς
Βγάξει ἀπ' τὴς θήκης ἄλλα καὶ πουλεῖ, περίφημα στολίδια
Βραχιόλια, ἀλυσίδες, περιδέματα καὶ δαχτυλίδια.

IV 9. 3 ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

α) Ἀνέβηκα στὰ Ἄγραφα.

Ἀνέβηκα στὰ Ἄγραφα κ' ἀπάνω στὰ Κατοάγραφα
Δίγο νύπνο γιὰ νὰ πάρω τὴν ἀγάπη μου γιὰ νάβρω.
Παντρεῖόν τὴν ἀγάπη μου, τὸ κάμαν γιὰ γινάτι μου
Καὶ τὴν δίνον στὸν ὀχτῆρό μου γιὰ τὸ πείσμα τὸ δικό μου.
Καὶ σὴν χαρὰ μὲ προσκαλοῦν καὶ γιὰ κουμπάρο μὲ καλοῦν.
Γιὰ νὰ πᾶ νὰ στεφανώσω, τί χερᾶκια νὰ σταυρώσω.
Κάνω λαμπάδ' ἀπὸ φλουρί, γιάσων ἀγάπη μου χρυσοῦ
Καὶ στεφάνι ἀπὸ ἀσημί, κλάψτε με δικοὶ καὶ φίλοι.

β) Νανούρισμα (II)

Νάνι, νάνι, νανάτσα του, ἔπνε μου στὰ ματάτσα του
Ἐσ' εἶσαι τ' ἄθος τῶν ἄθῶ, τῆς λεμονιάς τὸ φύλλο
Ἐσ' εἶσαι, ποὺ γεννήθηκες ἀνάμα μὲ τὸν ἥλιο
Νάνι, νάνι, νανάτσα του, ἔπνε μου στὰ ματάτσα του.

* γ) Ἡ Παπαδιά

Μιά παπαδιά στὸν ἀργαλιὸ τὰ πόδια τῆς κοννάει
Καὶ μὲ τὸν νοῦ τῆς ἔλεγε καὶ μὲ τὸ λογισμό τῆς

«Δὲν τὸν θέλω τὸν παπᾶ, τὸν γέρο μὲ τὰ γέγια
Μόν' θέλω λεβεντόπουλο νὰ παίξῃ τὴ φλογέρα».
Μιά παπαδιά στὸν ἀργαλιὸ τὰ πόδια της κουνάει...

V 10. 2 ΠΟΙΗΜΑΤΑ (Κρυστάλλη)

α) Ἡ Ξενητιά

Ἀνάθεμά σε ξενητιά μὲ τὰ φαρμάκια πῶχης!
Θὰ πάρω ἕναν ἀνήφορο νὰ βγῶ σὲ κορφοβοῦνι
Νὰ βρῶ κλαράκι φροντιστὸ καὶ ριζιμιὸ λιθάρι
Νὰ βρῶ καὶ μιὰ κρονόβερση νὰ ξεπλωθῶ στὸν Ἰσκιο
Νὰ πιῶ νερὸ νὰ δροσισιῶ, νὰ πάρω λίγη ἀνάσα
Ν' ἀρχίσω νὰ συλλογιστῶ τῆς ξενητιάς τὰ πάθη
Νὰ εἰπῶ τὰ μαῦρα ντέρια μου καὶ τὰ παράπονά μου...
Ἄνοιξε θλιβερὴ καρδιά καὶ πικραμέν' ἀγέλι
Βγάλε κανὰ χαμόγελο καὶ πὲς κανὰ τραγοῦδι...
Τραγοῦθ' ἂν ἔχει ἡ μαύρη γῆ κι' ὁ χάρος χαμογέλια
Ἔχει καὶ τοῦ παιδιοῦ ἡ καρδιά ποὺ περπατεῖ στὰ ξένα
Τὰ ξένα ἔχουν καῦμοὺς πολλοὺς καὶ καταφρόνια πλήθος...
Στὰ ξένα ποιὸς θὰ σὲ χαρῆ καὶ ποιὸς θὰ σοῦ γελᾷ;
Ποῦν τῆς μανούλας τὰ φιλά, τὰ χάδια τοῦ πατέρα;
Ποῦνε τὰ γέλια τ' ἀδελφοῦ, κι' ἡ συντροφιά τοῦ φίλου
Ποῦν τῆς ἀγάτης οἱ ματιὲς καὶ τὰ γλυκὰ τὰ λόγια;
Κι' ἂν ἔρθῃ μέγ' ἀγλύκαντη στὰ ξένα νὰ πεθάνῃς
Ποιὸς θὰ βρεθῆ στὸ πλάϊ σου τὰ μάτια νὰ σοῦ κλείσῃ;
Ποιὸς θὰ σὲ λούσῃ τὸ κορμί, ποιὸς θὰ σὲ σαβανώσει
Στὸ λείψανό σου ποιὸς θὰ ῥθῆ λουλούδια νὰ σὲ ράνῃ;
Καὶ ποιὸς μὲ πόνο θὰ θιγῆ στὸ νεκροκρέβατό σου
Γιὰ νὰ σὲ κιάψῃ...
Ἀνάθεμά σε ξενητιά μὲ τὰ φαρμάκια πῶχης!

β) Ὁ Ἀργαλιὸς

Ἡ Ζερβοπούλα ἡ ἄμορφη κι' ἀρχοντοθυγατέρα
Στὸν ἀργαλιὸ της ἔφανε κι' ἀνάγια ἐτραγοῦδοσε :
«Διασίδι, καλοδιάσδο γνεμμένο σὸ νυχτέρι
Διασίδιμ' ὄντας σ' ἔγνεθα τὸν συχνονευρόμουν

Διαίδιμ' ὄντας σ' ἐδιόξομον ἤρθεν ἀπὸ τὰ ξένα
Διαίδιμ' ὄντας σὲ τύλιγα μ' εἰσεύλεν ἀροαθῶνα
Παῖξ' ἀργαλί μου, θρόνισσε, πέτα χροσὴ σαῖτα
Τριῖτε καυμένα χιτέγα μου, βαστάτε τὸν ἠγὸ μου
Νὰ βγοῦν τὰ ἐφάδια γλήγορα νὰ δάψω τὰ προικιά μου
Γιατ' ὁ καλὸς μου βιάζεται, βιάζεται νά με πάσῃ !»